

gjorde alt for at camouflere dette, og han vilde gerne vide, om det virkelig forholdt sig saaledes, at 10 pCt. af samtlige Arbejdere var paa Arbejdsfordeling. — De svigtende Evner, som Regeringen havde vist over for Arbejdernes nuværende Levevilkaar, havde den ogsaa vist over for de andre smaaat lønnede Befolkningsdele og ikke mindst over for den mindre Handelsstand. Nationalsocialisterne ønskede ikke yderligere Prisforhøjelser, men at Regeringen traf Foranstaltninger til at varetage alle de Befolkningsdeles Interesser, der udfører en nyttig Samfundsgerning. — En Forhøjelse af Invalidere rentes syntes paakrævet, og det samme gjaldt med Hensyn til Aldersrenten, som ikke stod i noget rimeligt Forhold til Tjenestemændenes Pensionsvilkaar; der burde gennemføres en omfattende og retfærdig Folkepensionering efter ensartede Regler. — Taleren henstillede, at der blev sendt Brødkorn fra Danmark til Finland. Han var tilfreds med Statsministerens officielle udenrigspolitiske Erklæringer og vilde ikke undlade at udtale en Anerkendelse til Forsvarsministeren for en Skrivelse, han den 1. Juni havde rettet til Hærens Befalingsmænd vedrørende deres Forhold til den danske Hær i det Tilfælde, at de meldte sig til aktiv Krigsdeltagelse i Tyskland eller Finland.

Valdemar Thomsen (B.) omtalte de stedfundne Rigsdagsvalg og ankede over, at alt fra Samlingspartierne Side blev »sat ind paa at bibringe Vælgerne den Opfattelse, at de ved at slutte sig til et af de store Partier kunde stemme sig fra Tidens Ulykker og Ubehageligheder«. Gennem Partipressen havde Bondepartiet været ude for en »Forfølgelse og Mistænkeliggørelse, som de paagældende ikke kunde være i Tvivl om var af kriminel Art«. Man havde søgt at sætte Plet paa Talerens og Bondepartiets nationale Ære, og det var klart, at »en Valgkamp paa et saa lavt Niveau maatte blive skæbnesvanger for et Parti, der ikke havde Mulighed for at svare paa de udbredte Løgnehistorier«. Taleren betragtede derfor ikke Bondepartiets Tab af Stemmer som et Nederlag for dets Politik, men troede, at »Indpiskernes Sejr den 23. Marts 1943 vil gaa over i Historien som alle Tidens største politiske Svindel«. Han følte sig overbevist om, at der var »Brug for et Parti, der vil modarbejde Systemets kapitalvenlige og landbrugsfjendske Politik, ikke mindst fordi den rigtig vil komme til Udfoldelse, naar Socialdemokratiet igen kan staa paa egne Ben«.

Vedrørende Ferie- og Luftværnslovgivningen fremsatte *Rager* (R. V.) nogle Spørgsmaal, som besvaredes af henholdsvis *Socialministeren* og *Indenrigsministeren*.

Ved Lovforslagets 1. Behandling i *Landstinget* fremsatte *J. R. Poulsen* (K. F.) nogle Bemærkninger angaaende Statens